

Pál és Timótheus (2.) levele a Korinthoszban és mindenütt élő kihívottaknak

Pál, Isten akaratából a Messiás Jézus meghívott kiküldöttje, és Timótheus, a testvér, az Isten kihívott *közösségének*, amely Korinthoszban van, az összes szentekkel együtt, akik az egész Akhájában vannak: Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Édesapánktól és az Úrtól, a Messiás Jézustól.

Áldott az Isten és a mi Urunk, a Messiás Jézus Édesapja, a könyörületeség Édesapja és minden *vigasztaló* bátorítás Istene, aki *vigasztalva* felbátorít minket a mi minden nyomorúságunkban, arra *nézve*, *hogy* képesek legyünk mi *is* felbátorítani a mindenféle nyomorúságban *levőket az által* a bátorítás által, amely *által mi is* bátorítva vagyunk Istentől. Mert amennyire bőségesek rajtunk a Messiás szenvedései, úgy a Messiás által bőséges a mi *vigasztaló* bátorításunk is. De akár nyomorúságban vagyunk, *az* a ti bátorításotokért és megmenekülésetekért *van* (mely működőképes ugyanazoknak a szenvedéseknek a kitartásában, melyeket mi is szenvedünk), akár felbátorodunk, *az* a ti bátorításotokért és megmenekülésetekért *van*. És a mi reménységünk szilárd értetek, *mivel* tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésben, úgy a *vigasztaló* bátorításban is.

Mert nem akarjuk, *hogy* ti, testvérek, tudatlanok legyetek a mi nyomorúságunk felől, amely Ázsiában történt velünk, hogy *minden csodás* erőt túlszárnyalóan meg voltunk terhelve, úgyhogy kétségben voltunk az életünk felől is. De nekünk is megvolt önmagunkban *már* a halálos ítéletünk, hogy ne magunkban bízunk, hanem az Istenben, aki *életre* kelti a halottakat; aki egy *ilyen* óriási halálból megszabadított és megszabadít minket, akiben reménykedünk, hogy továbbra is meg fog szabadítani; *miközben* ti is együtt segítetek *az* értünk *való* könyörgéssel, hogy a belénk *helyezett* kegyelmi ajándék sokaktól sokféleképp legyen meghálálva értünk.

Mert a mi dicsekvésünk ez, a mi lelkiismeretünk tanúskodása, hogy Isten egyszerűségében és tisztaságában, nem hústesti bölcsességben, hanem Isten kegyelmében forgolódtunk a világrendszerben, de még inkább nálatok. Mert nem mást írunk nektek, hanem amit vagy olvastok vagy fel is ismertek, de remélem, hogy végül is fel fogjátok ismerni: ahogy fel is ismertétek rólunk részben, hogy a ti dicsekvésetek *mi* vagyunk, épp úgy, mint ti is *a* miénk az Úr Jézus napján.

És ezzel a bizalommal szándékoztam hozzátok menni korábban (hogy egy második kegyelemmel *is* rendelkezettek), és rajtatok keresztül átmenni Makedóniába, és ismét Makedóniából hozzátok menni, és *hogy* tőletek legyek kikísérve Júdeába. *Miközben* ezt szándékoztam, vajon könnyelműen jártam el? Vagy amit szándékozom, hústest szerint szándékozom-e, hogy nálam az „igen” legyen „igen” és a „nem” „nem”? Hű pedig az Isten, hogy a mi Kinyilatkoztatásunk nálatok nem

lett „igen is *meg* nem *is*”. Mert az Isten Fia, a Messiás Jézus, aki köztetek általunk volt közhírré téve, általam és Szilvánusz és Timótheus *által*, nem lett „igen is *meg* nem *is*”, hanem *az* „igen” lett meg őbenne! Mert ami ígérete *csak van* Istennek, őbenne *van* az „igen” és őbenne *van* az „ámen”, az Isten számára dicsőségül miáltalunk.

Aki pedig beleszilárdít minket tiveletek együtt a Messiásba, és felkent minket: *az* Isten *az*; aki el is pecsételt minket és adta a foglalóját a Szellemnek a mi szívünkben. Én pedig *mint* tanút hívom az Istent az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem még Korinthoszba. Nem *azért*, mert *mi* leuraljuk a ti hiteteket, hanem *mert* munkatársai vagyunk a ti örömtöknek: mert a hitben állotok.

De *úgy* ítéltém *a* magam számára, *hogy* nem megyek újra szomorúságban hozzátok. Mert ha én megszomorítalak titeket, ki is az, *aki* megörvendeztet engem, hacsak nem az, *aki* megszomorodott tőlem? És azért írtam nektek ugyanezt, nehogy *miután* odamentem, szomorúságom legyen azoktól, *akik* *miatt* örülnöm kellene; *mint* *aki* mindnyájatokban bízom, hogy az én örömem mindnyájatoké.

Mert sok nyomorúságból és szívbeli szorongásból írok nektek, sok könny által, nem *azért*, hogy megszomorodjatok, hanem hogy megismerhessétek *azt* az *önzetlen* szeretetet, amellyel igen túlcserélőan rendelkezem irántatok. Ha pedig valaki megszomorított, engem nem szomorított meg, csak részben, hogy meg ne terheljelek *szigorúan* titeket. Elég az ilyenek ez a rendreutasítás, amely a többség részéről *éri*. Úgyhogy ellenkezőleg, inkább tinektek *kellene* megkegyelmeznetek és bátorítanotok, nehogy még bőségesebb szomorúság nyelje el az illetet! Ezért bátorítalak titeket, *hogy* nyilvánítsatok ki felé *önzetlen* szeretetet!

Mert erre *nézve* is írtam nektek, hogy megtudjam a ti kipróbáltságotokat, hogy mindenre *nézve* engedelmesek vagytok-e. *Ha* pedig ti *valakinek* valamiben megkegyelmeztetek, én is: mert én is ha valamiben megkegyelmeztem, akinek megkegyelmeztem, miattatok *van*, a Messiás képviselőjében, nehogy *kihasználva* *minket* többet birtokoljon belőlünk a Sátán; mert nem vagyunk tudatlanok az ő gondolatai *felől*.

Miután pedig Tróászba mentem a Messiás Jóhíre *ügyéért* és egy ajtó meg volt *már* nyitva nekem az Úrban, nem volt könnyebbségem az én szellemem számára, *amikor* nem találtam meg Tituszt, az én testvéremet, hanem *miután* elbúcsúztam tőlük, elmentem Makedóniába. Az Istennek pedig hála, aki mindenkor diadalra vezet minket a Messiásban, és az ő ismeretének illatát nyilvánvalóvá teszi miáltalunk minden helyen. Mert a Messiás jóillata vagyunk az Istennek a megmenekülők között és az elveszők között: az *egyiknek* ugyan halál illata halálra, a *másiknak* viszont élet illata életre; és ezekhez ki *lehet* elég *jó*?

Mert *mi* nem *olyanok* vagyunk, mint a többség, *akik* az Isten Kinyilatkoztatásával nyereszkednek, *tetszetős hazugságokat* belekeverve¹, hanem mintegy tisztaságból, sőt, mintegy Istenből, az Isten előtt, a Messiásban beszélünk!

Kezdjük ismét magunkat ajánlgatni? Vajon szükségünk van, mint némelyeknek ajánlólevelekre hozzatok vagy töletek ajánlásokra? A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, *mely levél* megismerés és olvasás alatt van minden embertől, *miközben* nyilvánvalóvá válik, hogy a Messiás levele vagytok a mi segédkezésünk által felírva, nem tintával, hanem egy *magasabbrendű értelmes életet* élő Isten szellemével, nem kőtáblákra, hanem szívnek hústábláira.

Ilyen bizalmunk pedig a Messiás által van Isten iránt; nem hogy elégségesek lennénk önmagunktól bármit mintegy magunkból *valót* beszámítani, hanem a mi elégséges mivoltunk az Istenből *van*; aki elégségesé is tett minket *arra*, *hogy* egy *eddig ismeretlen* újfajta szövetség segédkezői *lehessünk*, nem betűé, hanem Szellemé, mert a betű megöl, a Szellem pedig megelevenít.

Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett segédkezése dicsőségben történt, úgyhogy képtelenek voltak Izrael fiai fürkészní Mózes arcát az ő arcának dicsősége miatt, amely megszűnőfélben *volt*, hogyhogy nem inkább a Szellem segédkezése lesz dicsőségben? Mert ha az elmarasztaló ítélet segédkezése dicsőséges, sokkal inkább bővelkedik az igazságos mivolt szolgálata dicsőségben! Mert még a dicsőített sincs dicsőítve ebben a részben az *azt* túlszárnyaló dicsőség miatt. Mert ha a megszűnőfélben *lévő dolog* dicsőség által *állt fenn*, sokkal inkább a megmaradó dicsőségben *áll fenn*!

Mivel tehát ilyen reménységünk van, sok egyenes kiállású bátor beszéddel élünk; és nem ahogy Mózes leplet tett a maga arcára, hogy ne fürkészenek bele az Izrael fiai a megszűnőfélben *lévőnek* a végébe.

Csakhogy megkérgesedtek az ő gondolataik, mert mindmáig ugyanaz a lepel megmarad a régi szövetség olvasásakor, a lepel elvétele nélkül, amely a Messiásban szűnik meg. De mindmáig, amikor Mózeset olvassák, lepel van téve az ő szívükre. Amikor pedig *a szív* esetleg megfordulna az Úrhoz, körös-körül elvétetik a lepel.

Az Úr pedig a Szellem; ahol pedig *ott van* az Úr Szelleme, ott szabadság *van*. Mi pedig mindnyájan, *miközben* leplezetlen arccal letükrözzük az Úr dicsőségét,

1 *Nyereszkednek, tetszetős hazugságokat belekeverve*: a *κάπηλος* (e.: „kapélosz”) ’házaló’ jelentésű görög szóból származó *καπηλεύω* (e.: „kapéleuó”) ige jelentései: ’házalni, árulni, (alantasan) pénzt szerezni bármi eladásával, üzérkedni-seftelni, kiskereskedelmet folytatni, zöldségesként alkudozni, tudást házalva eladni, örömlányokkal kereskedni, az étellel trükközve megrontani azt, hamisítani’. A házalóknak az volt a szokásuk, hogy a haszonszerzés érdekében meghamisították árujukat; például a bort felvizezték, ahogy a szónokok is az üzenetet, hogy eladhatóvá tegyék, a hallgatóság igényeihez szofisztikálták, ezzel azt meghamisítva.

ugyanarra a képmásra változunk el dicsőségből dicsőségbe, éppen az Úr Szellemétől!

Emiatt, *mivel* ezzel a szolgálattal rendelkezünk, ahogyan irgalmat kaptunk, nem fáradunk bele, hanem lemondunk a szégyen rejtett *dolgairól*, *mint akik* nem járunk ügyeskedésben, se *nem* manipuláljuk az Isten Kinyilatkoztatását, hanem a valóigazság nyilvánvalóvá tételével ajánljuk magunkat minden emberi lelkiismeretnek az Isten előtt.

Ha pedig lepezett is a mi Jóhírünk, az elveszők között lepezett, akik között ennek a világkorszaknak az istene elvakította a hitetlenek gondolatait azért, *hogy* ne sugározzon rájuk a Messiás dicsőségének Jóhírének világítása, aki az Isten képmása. Mert nem önmagunkat tesszük közhírré, hanem a Messiás Jézust, önmagunkat pedig *a* ti rabszolgáitokként Jézus miatt.

Mert az Isten, aki szólt: „Sötétségből világosság ragyogjon!”, *ő az*, aki felragyogott a mi szívünkben az Isten dicsőségének ismerete világításánál, a Messiás Jézus arcán. Ezzel a kinccsel pedig cserépedényekben rendelkezünk, hogy a *csodás* erő túlszárnyalása az Istené legyen és ne belőlünk.

Mindenben nyomorgatnak, de nem szorítanak össze; elbizonytalanítanak, de nem ejtenek kétségbe; üldöznek, de nem vagyunk elhagyatva; aláhajítanak, de nem pusztítanak el; *miközben* mindenkor az Úr Jézus halottságát körbehordozzuk a testben, hogy Jézus *magasabbrendű értelmes* élete is a mi testünkben megnyilvánulhasson. Mert minket, akik élünk, folyton halálra adnak Jézus miatt, hogy Jézus élete is megnyilvánulhasson a mi halandó hústestünkben. Úgyhogy a halál ugyan mibennünk működik, az élet pedig tibennetek.

Mint akik pedig rendelkezünk a hit ugyanazon szellemével aszerint, ami meg van írva: „Hittem, emiatt beszéltem”, mi is hiszünk, és emiatt beszélünk, *mert* tudjuk, hogy aki *életre* keltette az Úr Jézust, minket is Jézus által *életre* fog kelteni, és veletek együtt előállít. Mert mindezek a *dolgok* timiattatok vannak, hogy a kegyelem, *ahogy* sokasodik sokféleképpen, a hálaadást tegye bőségessé az Isten dicsőségére.

Emiatt nem fáradunk meg, hanem ha a mi külső emberünk tönkre is megy, a belső viszont megújul napról napra. Mert a mi nyomorúságunk pillanatnyi könnyedsége *az ezt* túlszárnyalóan túlszárnyaló dicsőség örök súlyát dolgozza ki számunkra, *mialatt* mi nem a láthatókra ügyelünk, hanem a nem láthatókra: mert a láthatók ideiglenesek, a nem láthatók pedig örökkévalók.

Mert tudjuk, hogy ha a mi sátorunknak földi háza leomlana, rendelkezünk egy épülettel Istenből, egy nem kézzel készített örökkévaló házzal a mennyekben. Hiszen ebben is sóhajtozunk, *miközben* vágyakozunk a mi mennyből való hajlékunkat *erre* ráöltözni; ha ugyan felöltözködve is mezítelennek nem fognak

találni! Mert akik sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterhelve, mivel nem levetközni akarunk, hanem ráöltözködni, hogy a halandót elnyelje a *magasabbrendű értelmes* élet. Aki pedig elkészített minket erre, Isten *az*, aki adta is nekünk a Szellem foglalóját.

Mint akik tehát mindenkor bátran bizakodunk és tudjuk, hogy a testben honolva külhonban vagyunk az Úrtól (mert hit által járunk, nem *formai* látvány által), szóval, bátran bizakodunk, és jótetszésünkre van, *hogy* inkább külhonba költözzünk a testből és honoljunk az Úrnál. Emiatt *arra* is törekszünk, *miközben* akár *itt* honolunk, akár külhonba költözzünk, *hogy* tetszést kiváltók legyünk számára. Mert nekünk mindannyiunknak *nyilvánosan* meg kell jelennünk a Messiás emelvényen levő *bírói* széke előtt, hogy visszakapja ki-ki a test általi *dolgokat* azokra *nézve*, amiket tett, akár *jót*, akár *rosszat*.

Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzködünk, Isten számára pedig nyilvánvalóvá lettünk. Remélem azonban, *hogy* a ti lelkiismeretetekben is nyilvánvalóvá lettünk. Mert nem ajánljuk ismét önmagunkat nektek, hanem *olyanok vagyunk, mint akik* lehetőséget adunk nektek a velünk való dicsekvésre, hogy legyen *mit felelnetek* azoknak, *akik* színből dicsekednek és nem szívből. Mert akár el voltunk kápráztatva, Isten számára *voltunk*, akár józan eszüknel vagyunk, számotokra *vagyunk*.

Mert a Messiás *önzetlen* szeretete tart egyben és össze² minket, *mint akik* úgy ítéltünk, hogy ha egy mindenki helyett meghalt, akkor mindezek *is* meghaltak; és *azért* halt meg mindenki helyett, hogy akik élnek, ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki helyettük meghalt és *életre* kelt. Ennélfogva mi ezentúl senkit *sem* ismerünk hústest szerint; ha pedig ismertük is hústest szerint a Messiást, most már mégsem *úgy* ismerjük. Ennélfogva, ha valaki a Messiásban egy újfajta teremtés, *akkor* a régi *dolgok* elmúltak, – figyelj! – újfajtvá lett minden!

Mindez pedig az Istentől *van*, aki megbékéltetett minket önmagával a Messiás Jézus által, és adta nekünk a békéltetés segédkezését; minthogy Isten volt a Messiásban a világrendszer önmagával megbékélésre hívó, *azáltal, hogy* nem számította be nekik az ő bukásaikat és belénk helyezte a békéltetés Kinyilatkoztatását. Tehát a Messiás képviselőjében járunk el követségben, mintha *közben* az Isten intene bátorítva általunk, kérünk a Messiás képviselőjében, legyetek megbékélve az Istennel! Mert azt, *aki* nem ismert bűnt, helyettünk bűnné tette, hogy mi isteni igazságossággá válhassunk őbenne.

2 *Tart egyben és össze*: a görög *συνέχω* (e.: „szünekhó”) egy igen sokrétűen használható szó. A militáns ‘ostrom alatt összepréselni’ jelentést többnyire démonokra vagy betegségekre alkalmazzuk. De van ‘fenntart, megtart, egyben tart valamit a széteséstől (pl. országot), összetart (pl. katonákat), szinkronban tart (pl. evezősöket), barátságban tart’ jelentése; illetve ‘tartalmaz, szorít, szorongat, átölel, lefoglal, letartóztat, fogvatart, visszatart, biztonságban tart’ és ‘fület befog’ jelentése is.

Miközben tehát együtt dolgozunk, bátorítva intünk is, *hogy ne az legyen, hogy* ti hiába vettétek az Isten kegyelmét, mert ő mondja: „Egy elfogadott időben meghallgattalak téged, és *a* megmenekülés egy napján megsegítettelek téged.” Figyelj, most *van* egy elfogadható idő! Figyelj, most *van a* megmenekülés egy napja!

Mint akik semmiben semmi megbotránkozást *nem* adtunk, hogy segédkezésünkben ne találjanak szeplőt, hanem mindenben ajánljuk magunkat mint Isten segédjei (sok *hátrányt elviselő* kitartásban, nyomorúságokban, kényszerűségekben, szorongatásokban, ütlegelésekben, őrizetekben, zűrzavarokban, fáradozásokban, virrasztásokban, böjtölésekben, tisztaságban, ismeretben, hosszútűrésben, szívességnyújtásban, Szent Szellemben, színészkedésmentes *önzetlen* szeretetben, *a* valóság Kinyilatkoztatásában, isteni *csodás* erőben; az igazságosság jobb kéz és bal kéz *felőli* fegyverei által; dicsőség és gyalázat által; rágalmazás és jó hírnév által; mint „megtévesztők” és igazmondók; mint ismeretlenek és felismertek; mint haldoklók és – figyelj! – élünk; mint megfenyítettek és halálba nem küldöttek; mint szomorkodók, de folyton örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmivel *se* rendelkezők és mindent megtartók): a mi szánk megnyílt felétek, korinthosziak, a mi szívünk kitárult! Nem miköztünk vagytok megszorítva, hanem a ti bensőtökben. Ugyanilyen viszonzásképp pedig (mint gyermekeknek mondom) tárulkozzatok ki ti is!

Ne legyetek felemás igában hitetlenekkel, mert milyen társulása *van* igazságosságnak és törvénytelenségnek? *Vagy* pedig milyen közösködés *létezik a* világosság számára *a* sötétség felé? *Vagy* pedig milyen *összehangzó* egyesség *létezik* Krisztus számára Beliál felé? *Vagy* milyen osztozkodás *létezik* hívő számára hitetlennel? És milyen összeférhetősége *van az* Isten templomának *a* bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, aszerint, *ahogyan* az Isten szólt: „Lakni fogok bennük és közöttük fogok járni, és leszek *az* ő Istenük és ők számomra *való* nép lesznek.” Emiatt „Jöjjetek ki közülük és váljatok külön – *ezt* mondja az Úr –, és tisztátalant ne érintsetek! És én majd befogadlak titeket és leszek számotokra Édesapává, és ti lesztek számomra fiakká és lányokká – mondja *a* mindenható Úr.”

Mivel tehát ezekkel az ígéretekkel rendelkezünk, szeretteim, megtisztíthatjuk magunkat minden hústesti és szellemi befeketedéstől, *miközben* bevégezzük *a* megszentelődést Isten félelmében.

Fogadjatok be minket, *helyt adva nekünk!* Senkivel *sem* tettünk igazságtalanságot, senkit *sem* rontottunk meg, senkit *nem* használtunk ki, *bármit is elvéve tőle.* Nem elítélésképp mondom. Mert előbb *már* szóltam, hogy a mi szívünkben vagytok, azért, *hogy* együtt haljunk és együtt éljünk.

Sok bátorság *adatott* számomra felétek, sok dicsekvés *adatott* számomra felőletek, be vagyok telve bátorítással, mérhetetlenül bővelkedem örömmel a mi

összes nyomorúságunk mellett *is*. Mert *miután* el is jöttünk Makedóniába, semmi megkönnyebbülése nem volt a mi szívünknek, hanem *mint akik* mindenben nyomorgatva voltunk: kívül harcok, belül félelmek.

De az, *aki vigasztalva* felbátorítja az alázatosakat, felbátorított minket az Isten, Titusz eljövételével. De nem csak az ő eljövételével, hanem *azzal* a bátorítással is, mellyel ő bátorodott általatok; ahogy jelentette nekünk a ti vágyódásotokat, a ti kesergéseket, a ti buzgóságokat irántam, úgyhogy én *még* inkább megörültem.

Mert ha meg is szomorítottalak titeket abban a levélben, nem gondolom meg magam, (ha *ugyan* meg is gondoltam magam), mert látom, hogy az a levél, ha *ugyan* egy órára is, megszorított titeket. Most örülök, *de* nem *azért*, hogy megszorodtatok, hanem hogy bűnbánatra szomorodtatok meg, mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy semmiben se bűnhődjetek tőlünk. Mert az Isten szerinti szomorúság megmenekülésre *való* meggondolhatatlan bűnbánatot munkál ki, a világrend szomorúsága pedig halált munkál ki.

Mert figyeljeteK, ugyanez, ami Isten szerint megszorított titeket, mekkora igyekezetet munkált ki számotokra; sőt *letisztázó* védekezést, sőt felháborodást, sőt félelmet, sőt vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt igazságtételt! Mindenben összefogtatok, *hogy* magatok tiszták legyetek ezügyben.

Tehát, ha írtam is nektek, nem az igazságtalankodóért, sem pedig az igazságtalanságot elszenvedőért *írtam*, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá lehessen a ti igyekezetetek, amely *a* mi képviselőtünkben *van* nálatok Isten előtt.

Emiatt felbátorodtunk a ti felbátorodásotokon, és jóval inkább örültünk Titusz örömén, hogy felüdült az ő szelleme mindnyájatoktól. Mert ha valamivel dicsekedtem neki felőletek, nem szégyenültem meg; hanem ahogy mindent valóigazságban beszéltünk nektek, úgy a mi Titusz előtti dicsekvésünk is valóigazsággá lett. És az ő bensője annál inkább irántatok van, *ahogy* megemlékezik mindnyájatok szófogadásáról, miként fogadtátok őt félelemmel és rettegéssel. Örülök, hogy mindenben bízhatom bennetek.

Tudatjuk pedig veletek, testvérek, az Isten kegyelmét, amely megadatott a makedóniai kihívottak *közösségeinek*, hogy a nyomorúság sok próbatételében bővelkedése *van* az ő örömüknek, és az ő mély szegénységük az ő *nyíltszívű* egyszerűségük gazdagságává bővelkedett. Mert erejük szerint, tanúskodom, és erejük felett önkénteskedtek, *miközben* sok bátorítással kértek minket, hogy a kegyelemnyújtásukat és a szentek iránti segédkezésük közösségét fogadjuk el; és nem aszerint, *ahogy* reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak és nekünk az Isten akarata által. Úgyhogy megkértük Tituszt, hogy aszerint, *ahogy* korábban elkezdte, úgy be is fejezhesse rajtatok ezt a kegyelemnyújtást. Csakhogy amint mindenben bővelkedtek, hitben és Kinyilatkoztatásban és ismeretben és

minden igyekezetben és a hozzánk *való önzetlen* szeretetben, *meglássátok*, hogy ebben a kegyelemnyújtásban is bővelkedjete!

Nem parancsként mondom, hanem *mint aki* a mások igyekezete által a ti önzetlen szeretetetek igazságát is megvizsgálom. Mert ismeritek a kegyelemnyújtását a mi Urunknak, a Messiás Jézusnak, hogy miattatok lett szegénnyé gazdag lévén, hogy ti az ő szegénységével meggazdagodhassatok.

Véleményt is adok ebben: mert ez nektek használ, akik nem csak a megtevést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most pedig a megtevést is vigyéktek véghez, hogy amennyire *megvolt* az akarás vágyakozó készsége, olyannyira *legyen meg* a véghezvitel is *abból*, amitek van. Mert ha a készség megvan, aszerint elfogadható, *amivel* esetleg rendelkezik valaki, nem aszerint, *amivel* nem rendelkezik.

Mert nem *azt akarom*, hogy másoknak könnyebbsége *legyen*, nektek pedig nyomorúságotok, hanem méltányosan: a mostani időben a ti bővelkedésetek *legyen* amazok szűkölködése *pótlására*, hogy amazok bővelkedése is lehessen a ti szűkölködésetek *pótlására*, hogy méltányosság legyen; amint meg van írva: „Aki sokat *szedett*, nem lett feleslege, és aki keveset, nem lett hiánya.”

Hála pedig az Istennek, aki adja ugyanezt az igyekezetet a ti képviselődökben Titusz szívébe, mert a bátorító intést ugyan elfogadta, de igyekezetében önként ment ki hozzátok. Vele együtt pedig elküldtük *azt* a testvért *is*, akinek dicsérete *van* a Jóhírben a kihívottak összes *közössége* által. De nem csak *ez van*, hanem *ő olyan*, *akit* meg is szavaztak a kihívottak közösségei útitársunknak ezzel a kegyelemnyújtással, melyben mi segédkezünk magának az Úrnak dicsőségére és a ti vágyakozó készségeitekre; hogy elkerüljük *azt*, hogy valaki bennünk szeplőt találjon ebben a bőségben, mely a mi segédkezésünk által *van*; *mint akiknek* gondunk *van a helyes dolgokra*, nemcsak *az Úr* előtt, hanem *az emberek* előtt is.

De velük együtt elküldtük a mi testvérünket, akinek megvizsgáltuk sok *dologban* sokszor igyekezetes voltát, most pedig sokkal inkább igyekezetesebb, irántatok *való* nagy bizalmánál *fogva*. Akár Tituszról *van szó*, *aki az én társam* és rátok *nézve* munkatársam, akár *a mi testvéreinkről*, *akik a kihívottak közösségeinek* küldöttjei: *ők* a Messiás dicsősége.

Tehát a ti *önzetlen* szeretetetek és a mi felőletek *való* dicsekvésünk bizonyítékát mutassátok meg nekik és a kihívottak *közösségei* előtt.

Mert a szentek felé *való* segédkezéstről tényleg felesleges nekem írnom nektek. Mert ismerem a ti vágyakozó készségeitek, amellyel dicsekszem felőletek a makedóniaiaknak, hogy Akhája felkészült tavaly óta, és a tőletek *való* buzgóság sokakat felizgatott. A testvéreket pedig *azért* küldtem el, nehogy a mi felőletek *való* dicsekvésünk hiábavalóvá legyen, hogy aszerint, *amit* mondtam, felkészültek

legyetek; nehogy ha *netán* eljőnnének velem a makedóniaiak és felkészületlenül találnának titeket, megszégyenüljünk mi, hogy ne mondjam, ti, a dicsekvésnek ebben a lényegi valóságában.

Szükségesnek vélem tehát, *hogy* bátorítva intsem a testvéreket *arra*, hogy menjenek előre hozzátok, és előkészítsék ezt a ti előre bejelentett áldásokat, *hogy* úgy legyen kész, mint áldás, és ne mint haszonlesés.

Ez pedig *igaz*: Aki kíméletesen vet, kíméletesen is fog aratni, és aki áldásokra *alapozva* vet, áldásokra *alapozva* is arat. Ki-ki ahogy előre eldöntötte az ő szívében, nem szomorúságból vagy kényszerűségből: mert a jókedvű adakozót *önzetlenül* szereti az Isten.

Képes pedig az Isten minden kegyelmét bővelkedővé tenni rajtatok, hogy *miközben* mindenben mindenkor minden elegendőséggel és megelégedéssel rendelkeztek, bővelkedhettek minden jó cselekedetre. Amint meg van írva: „Szórt, adott a szegényeknek, az ő igazságossága megmarad az örökkévalóságra *nézve*.” Aki pedig ellátja maggal a vetőt és kenyérrel ételül, lássa el és sokasítsa meg a ti vetéseket, és növelje meg a ti igazságosságotok termését, *miközben* mindenben meggazdagodtok minden *jószívű* egyszerűségre, amely hálaadást munkál ki általunk az Istennek.

Mert ennek a szolgálatnak a segédkezése nemcsak kipótolja a szentek szükségseit, hanem bővelkedik is sok, az Istennek *való* hálaadás által; *ahogy* ennek a segédkezésnek a kipróbáltsága által dicsőítik az Istent, a ti *egyvetértően megvalló* elismerések alárendelődésére *alapozva*, a Messiás *Győzelmi* jóhírére és az irántuk és mindenki iránt *való* közösködés *jószívű* egyszerűségére *nézve*; *akik* is a helyettetek *való* könyörgésükkel vágyakoznak utánatok az Isten rajtatok *való, minden* túlszárnyaló kegyelme miatt. Hála³ *legyen* pedig az Istennek *az* ő kibeszélhetetlen ajándékára *alapozva*!

Én magam pedig, Pál, bátorítva intelek titeket a Messiás szelídsége és méltányossága miatt, aki látszat szerint ugyan alázatos⁴ *vagyok* köztetek, távol viszont bátor felétek. Kérlek pedig, hogy jelenlétemkor ne *kelljen* bátornak lennem azzal a magabiztossággal, amellyel – *azt* képzelem –, merész lehetek némelyekkel szemben, akik *azt* képzelik rólunk, mintha hústest szerint járnánk. Mert *bár* hústestben járunk, nem hústest szerint katonáskodunk (hiszen a mi katonai szolgálatunk fegyverei nem hústestiek, hanem *csodásan* képesek az Istennel erődítmények lerombolására⁵); *ahogy* lerombolunk képzelgéseket és minden magaslatot,

3 *Hála*: szójáték az előző mondatban lévő *kegyelem*mel, mindkettő ugyanaz a *χάρις* szó (e.: „karisz”). Ahogy a kegyelem ingyenes, úgy a hála is egy ingyenes-önkéntes reakció, az ajándékra alapozva.

4 *Alázatos*: jelentheti még ezeket is: ‘alacsony, lealacsonyított, megalázott, aljanép’; ezzel némi utalás is érződhet arra *nézve*, ahogyan kezelték őt.

5 *Lerombolására*: a görög *καθαίρεσις* (e.: „kathaireszisz”) a *κατά* (e.: „kata”, jel.: ‘le’) és a *αἵρεσις* (e.: „hairezisz”, jel.: ‘*tantételek között válogató* felekezet, eretnokség’) összetételéből úgy is

melyek az Isten ismerete ellen felemelkednek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Messiásnak *való* szófogadásra, és készen állunk igazságot szolgáltatva megbüntetni minden szófogadatlanságot, amikor beteljesedett *a* ti szófogadásotok.

A látszat szerintiekre figyeltek? Ha valaki meg van győződve, hogy *ő* a Messiásé, képzelje el ismét magától, hogy ahogyan *ő* a Messiásé, úgy mi is a Messiáséi *vagyunk!* Mert még ha valamivel bővebben is dicsekedhetnék a mi *szuverén* hatalmunk felől, amelyet adott az Úr nekünk *a* ti felépítésekre és nem lerombolásotokra, nem fogok megszégyenülni; hogy ne tűnjek *úgy*, mintha csak ijesztgetnélek titeket a leveleim által. Mert „Ugyan a levelei terhesek és erősek – mondja *valaki* –, de a testi jelenléte gyenge, és a beszéde megvetett.” Képzelje el az ilyen, hogy amilyenek vagyunk a levelek általi beszédben, távol levőkként, olyanok is *vagyunk* jelenlévőkként is cselekedetekben!

Mert nem merjük számítani vagy *vizsgálattal* hasonlítani magunkat némelyekhez, akik önmagukat ajánlgatják. De azok, *ahogy* önmagukban mérik önmagukat és önmagukat önmagukkal hasonlítgatják, nem rakják össze.

Mi pedig nem mértéktelenül fogunk dicsekedni, hanem aszerint a mérce *szerint*, amelyet kiosztott nekünk az Isten mértékül, *hogy* elértünk hozzátok is. Mert mi nem nyújtózkodunk túl *az előírt mértéken*, mint *akik* titeket nem érnek el, mert hozzátok is eljutottunk a Messiás Jóhírével; *akik* nem mértéktelenül dicsekszünk mások fáradozásaival, hanem *mint akiknek* reménységünk van: *hogy miközben* növekszik a ti hitetek, tiköztetek nagyokká lettünk a mi mércénk szerint bőségesen; *hogy* rajtatok túl hirdettük a Jóhírt; és *hogy* nem másnak *a* mércéje szerint dicsekedtünk az elkészült dolgokra *nézve*. „Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék!”

Mert nem az a kipróbált, aki önmagát ajánlgatja, hanem akit az Úr ajánl.

Bárcsak elviselnétek engem egy kis értelmetlenséggel, de *hát* el is viseltek engem. Mert féltékeny vagyok rátok isteni féltékenységgel, mert eljegyeztelek titeket egyetlen férfinak, *hogy mint* tiszta szüzet állítsalak a Messiás elé. Félek azonban, nehogy amint a kígyó Évát becsapta az ő ügyeskedésével, úgy romoljanak meg a ti gondolataitok, *eltávolodva* a Messiás iránti egyszerűségtől. Mert igazából ha egy *hozzátok* érkező egy másik, *de hasonló* „Jézust” tesz közzé, akit mi nem tettünk közzé, vagy egy másmilyen⁶ „Szellemet” kaptok, amelyet nem kaptatok, vagy egy másmilyen „Jóhírt”, melyet nem fogadtatok be: *azt bezzeg* szépen elviselitek.

fordítható itt, hogy ‘válogatáslerombolására, felekezetterombolására, eretnokséglerombolására’.
6 *Másik, de hasonló... másmilyen*: míg a „Jézus” esetében a „másik” görögül *ἄλλος* (e.: „allosz”), azaz egy ‘másik, de ugyanabból a fajtából’, azaz: ‘igen hasonló, de mégis egy másik’; addig a „Szellem” és a „Jóhír” esetében a „másmilyen” görögül *ἕτερος* (e.: „heterosz”), azaz ‘különböző, eltérő, másféle’. A hasonló, de mégis másik Jézussal a cél az alig-alig észrevehető megtévesztés, amellyel már meg lehet nyitni az ajtót egy másmilyen szellemnek és egy másmilyen jóhírnek is.

Mert azt képzelem, hogy semmivel sem vagyok hátrébb a „felettből rendkívüli apostolok”⁷ mögött. Ha pedig laikus is vagyok a beszédben, de nem az ismeretben! Ellenben minden *módon* nyilvánvalókká lettünk mindenben felétek.

Vagy bűnt követtem el, *mikor* magamat megaláztam, hogy ti felemelkedhettek, merthogy ingyen az Istennek a Jóhíret hirdetem jóhírrül nektek?! Más kihívott *közösségeket* fosztottam ki azzal, hogy elfogadtam zsoldot a felétek való segédkezésért. És *mikor* jelen voltam nálatok és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek, mert az én szükségemet kipótolták a Makedóniából jött testvérek, és mindenben megtartottam és meg fogom tartani magam számotokra nem teherként.

A Messiás valóigazsága ez bennem, hogy ezt a dicsekvést nem fogják belém fojtani Akhája vidékein! Mi miatt? Hogy nem szeretlek *önzetlenül* titeket? Az Isten tudja!

Amit pedig teszek, tenni is fogom, hogy elvágjam a lehetőséget azoktól, akik lehetőséget keresnek, hogy amivel dicsekednek, *olyannak* találtassanak, mint *amilyenek* mi is *vagyunk*. Mert az ilyenek hamis „apostolok”, manipulációval rászedő munkások, *ahogy* átváltoztatják magukat a Messiás kiküldöttjeivé. Nem is csoda, mert maga a Sátán változtatja át magát a világosság egy angyalává! Nem nagy *dolog* tehát, ha az ő segédjei is átváltoztatják magukat az igazságosság segédjeivé, akiknek a végük az ő munkáik szerint lesz!

Ismét mondom, nem vélheti senki *se* rólam, *hogy* értelmetlen vagyok, de ha mégis, mint értelmetlent fogadjatok el engem, hogy kicsit én is dicsekedhessem! Amit beszélek, nem az Úr szerint beszélem, mintegy értelmetlenségben, a dicsekvésnek ebben a lényegi valóságában, mivelhogy sokan dicsekednek a hústest szerint, én is dicsekedni fogok. Mert szívesen elviselitek az értelmetleneket, okosak lévén: mert elviselitek, ha valaki rabszolgává tesz, ha valaki felemészt, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki titeket arcul ver.

Szégyenkezve mondom, minthogy mi erőtelenek voltunk, de amiben esetleg valaki merész, esztelenségben beszélek, merész vagyok én is. Héberetek *ők*? Én is! Izraeliták? Én is! Ábrahám magvai? Én is! A Messiás segédjei (esztelenül szólok)? Én felettből! Fáradozásban még bőségesebben, *ostorcsapásokban* túlszárnyalóan, őrizetekben még bőségesebben, halálokban sokszor. Zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy egész napot a mélységben töltöttem. Vándorúton sokszor, veszélyben folyókon, veszélyben rablóktól, veszélyben fajtámtól, ve-

⁷ *Felettből rendkívüli apostolok*: itt a szokatlan görög *ὑπέρλιαν* (e: „hüperlián”) szó szerepel, amely a ‘fölött/fölé’ és az ‘igen/nagyon/rendkívül/túlságosan’ szavak összetétele. A szó iróniát tükröz, és körülbelül a mai „elszállt” vagy „VIP” szóhoz hasonló. Az *apostol* szót itt és később a *hamis apostolok*nál meghagytuk átiratosan, hogy kifejezzük annak személymagasztaló titulus voltát a valódi isteni kiküldött szereppel szemben.

szélyben *nem-zsidó* nemzetektől, veszélyben városban, veszélyben pusztában, veszélyben tengeren, veszélyben hamis testvérek között, fáradozásban és bajlódásban, virrasztásban sokszor, éhségben és szomjúságban, böjtölésben sokszor, hidegben és meztelenségben. A mellékes *dolgokon* kívül *még ott van* a rajtam levő naponkénti csődület, az összes kihívott *közösség* gondja.

Ki gyengélkedik? És *én* nem gyengélkedem? Ki botránkozik meg? És én nem égek? Ha dicsekednem kell, az én gyengeségem *dolgaival* fogok dicsekedni! A mi Urunk, a Messiás Jézusnak Istene és Édesapja tudja (aki áldott az örökkévalóságra *nézve*), hogy nem hazudom. Damaszkuszban Arétász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, *mert* el akart engem fogni. És egy ablakon át egy kosárban eresztettek le a városfalon, és futva menekültem az ő kezei *közül*.

Igazából a dicsekvés nem használ nekem, mert rá fogok térti az Úr látomása-ira és leleplezéseire.

Tudok egy emberről a Messiásban: tizennégy éve – hogy testben-e, nem tudom; hogy testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja –, *na* egy ilyen ragadtatott el a harmadik mennyig! És tudok egy ilyen emberről – hogy testben-e, hogy testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja –, hogy elragadtatott a Gyönyörkertbe, és halott kimondhatatlan Kijelentéseket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie. Egy ilyenel fogok dicsekedni, magammal viszont nem fogok dicsekedni; ha csak nem az én gyengeségeimben. Mert ha akarnék *is* dicsekedni, nem leszek értelmetlen, mert valóigazságot fogok elmondani; de megkímélem magamat, ne-hogy bárki *is* többet képzeljen rólam, *mint* aminek lát engem, vagy amit hall tőlem. És a lelepleződések *mindent* túlszárnyaló *voltától*, hogy feljebb ne emelkedjem, adatott nekem egy, a hústestnek *való* tövis, Sátán egy angyala, hogy engem öklözzön, hogy feljebb ne emelkedjem.

Ezért háromszor is kértem az Urat, hogy távozzon el tőlem. És megmondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én *csodás* erőm gyengeségben ér végcélba.” Legszívesebben tehát inkább fogok dicsekedni az én gyengeségeimben, hogy lesátorozhasson rajtam a Messiás *csodás* ereje.

Emiatt *is* jótetszésemet lelem gyengeségekben, sértésekben, szükségekben, üldöztetésekben, szorongatásokban a Messiás képviselőjében, mert amikor gyenge lehetek, akkor vagyok *csodásan* erőteljes.

Értelmetlenné lettem, *ahogy* dicsekszem: ti kényszerítettetek *erre* engem! Hiszen én *mindeközben* *azzal* „tartozom”, *hogy* tiáltalatok legyek ajánlva⁸; mert semmivel sem voltam hátrébb a „felettébb rendkívüli apostolok” *mögött* – ha egy semmi vagyok is. Valójában a kiküldöttségem jelei megvalósultak köztetek mindenféle *hátrányt elszenvedő* kitartásban, jelekben és csodákban és *csodás* erők-

⁸ *Én mindeközben* *azzal* „tartozom”, *hogy* tiáltalatok legyek ajánlva: a tartozás utáni passzív szerkezet egy szarkazmus, hogy vegyék észre, hogy egész idő alatt ők tartoznak neki.

ben. Mert mi az, amiben vesztésre álltatok a többi kihívott *közösséghez* képest, hacsaknem *az*, hogy én magam nem voltam terhetekre? Kegyelmezzetek nekem ezért az igazságtalanságért!

Figyeljete, harmadszor *is* kész vagyok elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem a ti *dolgaitokat* keresem, hanem titeket; mert nem a gyermekek tartoznak a szülőknek kincseket felhalmozni, hanem a szülők a gyermekeknek. Én pedig nagyon szívesen fogom állni a költségeket, és ki fogok költekezni a ti lelketek helyett, még ha *mint aki* sokkal bőségesebben szeretlek *önzetlenül* titeket, kevésbé *is* vagyok szeretve.

Ám legyen: én nem voltam terhetekre, hanem ügyes lévén trükkel fogtalak meg titeket! Vajon *akiket* hozzátok küldtem, azok *közül van* bárki, aki által kihasználtalak titeket? Megkértem Tituszt, és *vele* együtt elküldtem a testvért: ugye nem használt ki titeket valamiben Titusz? Nem ugyanazzal *a* szellemmel jártunk el? Nem ugyanazokon *a* nyomokon?

Ismét, *ti úgy* vélitek, hogy *mi* nektek tartunk védőbeszédet? Az Isten előtt, a Messiásban beszélünk; mindezt pedig, testvérek, a ti épüléteketért! Mert *attól* félek, hogy esetleg *miután* odamentem, nem *olyannak* talállak titeket, *mint* amilyennek akarlak, és *ti is olyannak* találtok engem, *mint* amilyennek nem akartok; és *attól is*, hogy esetleg *lesznek* veszekedések, féltékenységek, indulatoskodások, versengések, rágalmozások, sugdolozások, felfuvalkodások, zűrzavarok; *továbbá attól is*, hogy *miután* ismét odamentem, nehogy megalázzon engem az én Istenem nálatok, és sokak *felett* fogok gyászolni azok *közül*, *akik* korábban bűnt követtek el, és nem bánták meg a tisztátalanságot és paráznságot és *féltelen* kicsapongást, amit műveltek.

Ezennel harmadszor megyek hozzátok. Két tanú száján vagy háromén fog megállni minden szó. Előre megmondtam és előre mondom *leszögezve*, mint a másodszori jelenlétemben, és most *távolléteemben* írom azoknak, *akik* korábban bűnt követtek el és a többieknek, hogy ha ismét odamentem, nem leszek kíméletes; ha már egyszer *ti a* vizsga alapján való alkalmasságát⁹ keresitek a bennem beszélő Messiásnak, aki felétek nem gyenge, hanem *csodásan* erőteljes bennetek! Mert ha keresztre is lett feszítve gyengeségből *kifolyólag*, mégis él Isten *csodás*

⁹ *Vizsga alapján való alkalmasság*: a következőkben a vizsgálattal kapcsolatos szavak játéka történik: *δοκιμήν* (e.: „dokimé”, jel.: ‘vizsgán átmentség, kiálltság, alkalmasság’), *δοκιμάζω* (e.: „dokimázó”, jel.: ‘alaposan megvizsgál, kivizsgál’), *ἀδόκιμος* (e.: „adokimosz”, jel.: ‘vizsgán megbukott, alkalmatlan, elvetett’), *δόκιμος* (e.: „dokimosz”, jel.: ‘vizsgán átment, alkalmas, elfogadott’). „Az ókori világban nem létezett a ma ismert bankrendszer, és nem volt papírpénz. Minden pénzt fém-ből készítettek, amelyet folyékonyra hevítettek, majd formába öntöttek és hagyták kihűlni. Amikor az érméket lehűtötték, az egyenetlen éleket el kellett simítani. Az érmék viszonylag puhák voltak, és persze sokan csiszoltak belőlük. Egy évszázad alatt több mint nyolcvan törvényt fogadtak el Athénban, hogy megakadályozzák a pénzérmék csiszolásának gyakorlatát. Néhány pénzváltó azonban tisztességes ember volt, aki nem fogadott el hamis pénzt. Becsületes emberek voltak, akik csak valódi, teljes súlyú pénzt hoztak forgalomba. Az ilyen embereket nevezték *dokimosznak*, vagyis ‘jává hagyottnak’ nevezték.” (Donald Barnhouse)

erejéből; mert mi is gyengék *vagyunk* őbenne, viszont vele együtt élni fogunk Isten *csodás* erejéből felétek!

Önmagatokat tegyétek próbára, vajon a hitben vagytok-e; önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokat, hogy a Messiás Jézus bennetek van? Hacsaknem *a* vizsga alapján alkalmatlanok vagytok. De remélem, hogy tudjátok, hogy mi nem vagyunk *a* vizsga alapján alkalmatlanok. De imádkozom az Istenhez, *hogy* ne tegyetek semmi rosszat, nem *azért* , hogy mi *a* vizsga alapján alkalmatlanok tűnhessünk, hanem hogy ti a jót tegyétek, mi pedig *hozzátok képest* szinte „alkalmatlanok” legyünk *a* vizsga alapján. Mert képtelenek vagyunk bármit *is tenni* a valóigazság ellen, csakis a valóigazságért. Mert örülünk, amikor mi gyengélkedhetünk, ti pedig *csodásan* erőteljesek lehettek. Ezt pedig imádkozzuk is: a ti *rendbeszedő* helyreállításotokat.

Ezeket azért írom távollétemben, hogy jelenlétemben ne *kelljen* szigorúan bánnom *veletek* , aszerint a *szuverén* hatalom *szerint* , amelyet adott nekem az Úr, építésre és nem lerontásra.

Végül, testvérek, örüljétek, állítsátok magatokat helyre, bátorodjatok, ugyanazt gondoljátok, béküljétek ki: és az *önzetlen* szeretet és béke Istene lesz veletek.

Üdvözljétek egymást szent csókkal! Üdvözlnek titeket a szentek mind!

A Messiás Úr Jézus kegyelme és az Isten *önzetlen* szeretete és a Szent Szellem közössége mindnyájatokkal! Ámen!

A korinthosziaknak,
második *levél* ,
íratott a makedóniai Filippiből,
 kézbesítve Titusz és Lukács által.